



Arrest

nr. 84 635 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die *loco* advocaat M. ORBAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. POQUETTE, die *loco* advocaten D. MATRAY en C. PIRONT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag visum gezinshereniging (type D) in functie van haar echtgenoot die over een Belgische verblijfstitel beschikt.

1.2 Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Art. 10, § 1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

** Eén van de echtgenoten (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art.10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is minder dan 21 jaar.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep ingesteld door de heer H, zijnde de echtgenoot van de verzoekende partij.

2.2 Er dient te worden opgemerkt dat uit het verzoekschrift blijkt dat het slechts werd ingesteld door de verzoekende partij en niet door haar echtgenoot, de heer H.

De exceptie van de verwerende partij mist dan ook feitelijke grondslag en wordt zodoende verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“In der Entscheidung vom 22.04.2011, die am 26.04.2011 notifiziert wurde, wird keineswegs begründet, warum der Antragstellerin das Visum nicht ausgefertigt wird. (Unterlage 1)

Bezüglich der Begründung des angefochtenen Beschlusses muss festgehalten werden, dass sich der Beschluss auf keinerlei gesetzliche Bestimmungen beruft. Weder eine Bestimmung des Ausländergesetzes noch eine Bestimmung des Ausländererlasses wird im angefochtenen Beschluss vermerkt.

Alleine aus diesem Grunde ist der Beschluss zu annullieren, da er der Antragstellerin nicht ermöglicht die genaue Rechtsgrundlage der Verweigerung ihres Antrages zu prüfen.

Dies entspricht im Übrigen der Rechtsprechung des hiesigen Rates [Entscheid vom 29/03/2011, Nr. 58743]

Die Behörden sind verpflichtet eine angemessene Begründung anzugeben.

Die auferlegte Begründung muss rechtlich und faktisch dem Gewicht der Entscheidung entsprechen.

Im vorliegenden Fall wurde weder faktisch noch rechtlich begründet.

Die gesetzlichen Bestimmungen der Artikel 2 und 3 des Gesetzes vom 29. Juli 1991 über die ausdrücklichen Begründungen der Verwaltungsakte wurden missachtet, so dass die Entscheidung vom 26.04.2011 für nichtig erklärt werden muss.”

3.1.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat één van de echtgenoten minder dan 21 jaar is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, bevat de bestreden beslissing aldus wel degelijk zowel een juridische als een feitelijke motivering. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de motivering afdoende moet zijn en de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wijst de Raad erop dat artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, uitdrukkelijk de voorwaarde bevat dat beide echtgenoten ouder zijn dan eenentwintig jaar. De verzoekende partij betwist niet dat één van de echtgenoten, met name de echtgenoot van de verzoekende partij, niet ouder is dan 21 jaar. Uit het administratief dossier en uit een stuk dat de verzoekende partij zelf bijbrengt, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 19 jaar was. De verwijzing naar het toepasselijke artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat één van de echtgenoten minder dan 21 jaar is, volstaat om de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging te schragen. De verzoekende partij maakt met haar betoog derhalve niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en niet evenredig is met het gewicht ervan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39 e.v. van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de taalwet bestuurszaken).

Ter adstruering van het tweede middel zet zij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Die Entscheidung des 26.04.2011 wurde der Antragstellerin in französischer Sprache übermittelt.

Die Antragstellerin wohnt in Eupen, deutschsprachiges Gebiet.

Gemäß den gesetzlichen Bestimmungen musste die Entscheidung in deutscher Sprache übermittelt werden.

Die gesetzlichen Bestimmungen wurden missbraucht, da die Entscheidung in französischer Sprache übermittelt wurde.

Die Antragstellerin ist der französischen Sprache nicht mächtig und hat den Inhalt der Entscheidung nicht verstehen können.

Die Entscheidung muss somit für nichtig erklärt werden.”

3.2.2 In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich met haar middel niet richt tegen de taal van de motivering van de bestreden beslissing, motivering die in het Nederlands is opgesteld, maar tegen de taal waarin de kennisgeving is gebeurd, met name het Frans.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat, daargelaten de vraag of de taalwet bestuurszaken van toepassing is op de kennisgeving in het buitenland aan een in het buitenland verblijvende vreemdeling, zoals *in casu* het geval is, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110 118; RvS 6 januari 2004, nr. 126 889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142 408). De verzoekende partij slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd haar enig nadeel zou hebben berokkend. Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft de verzoekende partij tevens niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij wel degelijk kennis heeft genomen van de beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij bij het opwerpen van deze grief zou hebben.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS